

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Camre (S):

Folketinget gennemfører i år for første gang i en længere periode en egentlig førstebehandlingsdebat om finanslovsforslaget. Tinget har herved muligheden for at give de første, principielle bemærkninger om finanslovsforslaget, og samtidig er jo den omfattende udvalgsbehandling allerede gået i gang i Folketingets finansudvalg i september måned.

Jeg skal ikke her i dag gentage Folketingets åbningsdebat, men det er vigtigt, at finanslovsforslaget ses i en større politisk sammenhæng.

Ifølge finansministerens nyeste skøn over finanslovsforslaget for 1987 forventes statens samlede indtægter at nå helt op på 246,9 mia. kr. Det er meget tæt på $\frac{1}{4}$ billion kr. og det højeste tal nogen sinde.

Heroverfor står udgifter, som eksklusive renter af statsgælden er på 195,4 mia. kr., og trækker vi alle udgifterne, herunder altså også renterne på 51,4 mia. kr., fra indtægterne, bliver der ifølge det seneste skøn et lille overskud på 100 mill. kr. tilbage. Men dette skøn er naturligvis behæftet med en betydelig usikkerhed, og det er da også allerede 700 mill. kr. mindre end skønnet i selve det finanslovsforslag, som Folketinget modtog i august måned.

Jeg har noteret, at regeringen og dens ordførere allerede taler højt om den vældige forbedring af statsbudgettet, som er sket i denne regerings tid, og det er jo i hvert fald sandt, at overskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet for indeværende år synes at blive henvend 20 mia. kr. bedre end forventet for et år siden, da vi drøftede finanslovsforslaget for dette år, og det er korrekt at notere, at underskudsårene for statsbudgettet nu er forbi.

Årsagen hertil er imidlertid først og fremmest at finde i de voldsomt stigende skatter. Regeringens finanslov for i år har samlede indtægter på 225,9 mia. kr., men det seneste skøn fra finansministeren er, at tallet bliver 245,9 mia. kr., altså præcis 20 mia. kr. større end forudset. Der er tale om en rekord i skattetryk, 51,2 pct., skønner finansministeren selv, og på den måde er det jo ingen sag at få et overskud.

Regeringen glemmer i sin selvros totalt at fortælle, at dette overskud er skabt med hjælp fra Socialdemokratiet, og at det ganske enkelt ikke havde været muligt uden os. Det står selvfølgelig at læse i de finansministerielle oversigter, som imidlertid de færreste ser, at det først og fremmest er stigningen i aktieselskabsskatten fra 40 til 50 pct., noget, der oprindeligt var et socialdemokratisk forslag, og realrenteskatten, også vores forslag og gennemført i kraft af et forlig med os, der har givet den store del af budgetforbedringen på indtægtssiden.

Da vi som regering – og det synes jeg er værd at mærke sig – i slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne med de samme midler søgte at få skabt balance, søgte at få underskuddet ned via nye indtægter, var regeringspartierne ikke hjemme, eller for at sige det mere direkte: regeringspartierne forhindrede os med alle til rådighed stående midler i at få de indtægter. En så dårlig opposition har Socialdemokratiet ikke været for denne regering. Vi har været med til at sikre, at der kunne skabes balance.

Ser vi på finanslovsforslagets udgiftsside, fastholder regeringens forslag, med en række reguleringer op og ned, måltallet 185 mia. kr. i januar 1985-prisniveau.

Regeringen skal ikke glæde sig til at kunne gå ud med angreb på Socialdemokratiet for at foreslå store forøgelse af de totale udgifter, for det agter vi ikke at gøre. Jeg skal imidlertid fremhæve, at der på område efter område er dyb uenighed mellem regeringen og os om den måde, hvorpå pengene bruges. Det gælder både fordelingen af udgifterne mellem de forskellige ministerier og fordelingen inden for de enkelte ministerier og også i en række tilfælde fordelingen mellem forskellige grupper i befolkningen inden for det enkelte konkrete lovforslag.

Jeg skal ikke i dag gå i detaljer med, hvordan Socialdemokratiet ville foreslå finanslovsforslaget ændret. Den debat hører hjemme ved tredjebehandlingen i december måned. Men jeg vil gerne fremhæve nogle områder, hvor vi i ganske særlig grad må protestere mod virkningerne af regeringens økonomiske politik.

Det første område, jeg vil fremhæve, er miljøministeriet. Vi har en voksende økologisk krise. Grundvandet ødelægges, ferskvands- og saltvandsområder uddør, træerne